

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Schneeweise a Martina Bobáka ve věci

žalobkyně

K. G.

zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Císařem
se sídlem Vinohradská 22, Praha 2

proti

**Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců**

žalovanému

se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2021, č. j. MV-47235-19/SO-2017

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „**správní orgán I. stupně**“)

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

ze dne 28. 2. 2017, č. j. OAM-33264-8/DP-2016 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území (dále jen „**předmětná žádost**“) podle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“).

2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny s platností od 1. 12. 2014 do 30. 11. 2016. Dne 29. 11. 2016 podala ke správnímu orgánu I. stupně předmětnou žádost společně s dalšími náležitostmi. Správní orgán I. stupně vyzval žalobkyni dne 2. 12. 2016 k odstranění vad předmětné žádosti, konkrétně k doložení dokladu o zajištění ubytování a dokladu prokazujícího úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení ve lhůtě 30 dnů od doručení. Výzva, doručená žalobkyni dne 19. 12. 2016, obsahovala poučení, že v případě nedoložení požadovaných dokladů ve stanovené lhůtě bude řízení zastaveno. Následně vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí. Dne 28. 2. 2017 byly správnímu orgánu I. stupně žalobkyní doloženy potvrzení o výši průměrného čistého měsíčního příjmu, výplatní listky a pracovní smlouvy. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž mimo jiné namítala, že správní orgán I. stupně neposoudil dopad zastavení řízení do jejího rodinného a soukromého života. Až v průběhu odvolacího řízení (dne 27. 4. 2017) žalovaný od žalobkyně obdržel nájemní smlouvu ze dne 28. 1. 2013 s dodatky a dále dne 4. 9. 2017 kopii cestovního dokladu, potvrzení o studiu jejích synů a výplatní listky.
4. Žalovaný odvolání žalobkyně zamítl rozhodnutím ze dne 11. 4. 2019, č. j. MV-47235-4/SO-2017 (dále jen „**původní odvolací rozhodnutí**“) s odůvodněním, že k dokumentům předloženým v průběhu odvolacího řízení nelze s ohledem na koncentraci řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu přihlídnout. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, které Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 5. 2021, č. j. 11 A 80/2019-51 (dále jen „**zrušovací rozsudek**“) vyhověl, původní odvolací rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Soud žalovanému uložil, aby v dalším řízení poměřil intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně (i s ohledem na nejlepší zájem dítěte) způsobeného zastavením řízení s intenzitou veřejného zájmu na zastavení řízení. Současně vyslovil, že pokud žalovaný dospěje k názoru, že by zastavení řízení bylo nepřiměřené, posoudí předmětnou žádost meritorně. Proti zrušovacímu rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, která byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2021, č. j. 10 Azs 218/2021-44.
5. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně opětovně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Ohledně posouzení proporcionality uvedl, že žalobkyně v odvolání pouze obecně požádala o posouzení dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života, aniž by uvedla konkrétní skutečnosti. Nenamítala tedy porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „**Úmluva**“) ani čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. V mezidobí jí také bylo k její žádosti uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů a s platností od 17. 12. 2020 a také povolení k dlouhodobému pobytu. Prvostupňové rozhodnutí tedy žalobkyni nijak nebránilo v podání nové žádosti o pobytové oprávnění, které bylo vyhověno. Právní řád nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky. Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Žalobkyně je od 17. 12. 2020 oprávněna na území pobývat na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území (dále jen „**povolení k dlouhodobému pobytu**“). Žalovaný tedy neshledal dopad prvostupňového rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně jako nepřiměřený.

II. Obsah žaloby

6. Žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Žalovaný nevycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci a nerespektoval závazné pokyny soudu vyslovené ve zrušovacím rozsudku, což má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí nesplňuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu, neboť není řádně odůvodněno, zejména ve vztahu k jeho přiměřenosti. To implikuje rovněž porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, protože žalovaný nedbal oprávněných zájmů žalobkyně a jím přijaté řešení neodpovídá okolnostem případu. Žalovaný také nevypořádal odvolací námitky žalobkyně a neřídil se pokyny soudu v otázce přiměřenosti rozhodnutí. Žalobkyně žije v České republice dlouhou dobu, sdílí společnou domácnost se svou rodinou a je nanejvýš potřebné, aby zde měla stabilní pobyt. V současnosti již sice České republice opět pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu, avšak kvůli původnímu odvolacímu rozhodnutí a rozhodnutí prvostupňovému ztratila značnou dobu, kdy již mohla brzy požádat o udělení povolení k trvalému pobytu. Jde o velmi podstatný, byť sekundární dopad. Před udělením povolení k dlouhodobému pobytu musela žalobkyně trávit značný čas mimo svou rodinu v domovské zemi.
7. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zásadou přiměřenosti, jelikož žalovaný řádným způsobem nezkoumal otázku zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Přiměřeností zásahu se přitom s ohledem na čl. 8 Úmluvy správní orgány k námitce cizince musí zabývat bez ohledu na skutečnost, zda § 174a zákona o pobytu cizinců pro konkrétní řízení posouzení přiměřenosti vyžaduje, a to i v případě, kdy není rozhodováno meritorně. Na podporu tohoto tvrzení žalobkyně odkázala na řadu rozsudků správních soudů i odbornou literaturu.
8. Dále citovala z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2021, č. j. 3 Azs 4/2020-41, podle něhož *„nejlepší zájem dítěte je způsobitý prolomit zásadu koncentrace správního řízení, pokud však z obsahu správního spisu je zřejmé, že nic nebrání tomu, aby stěžovatelce bylo vydáno nové povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny po podání žádosti na zastupitelském úřadu v zemi původu. Nebrání-li nic vydání nového povolení, pak trvání na tom, aby stěžovatelka za takového stavu opustila území České republiky a přerušila tak kontakt s jedním z rodičů a školní docházku jen pro to, aby podala novou žádost, postrádá racionální opodstatnění.“* Žalobkyně takovou žádost podala a bylo jí vyhověno. Je tedy zřejmé, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí opět nedržel výše uvedených intencí. Již v předmětné žádosti žalobkyně uvedla údaje ohledně svého rodinného a soukromého života a ze správního spisu tedy nevyplývalo, že by tvrzená nepřiměřenost byla na první pohled nemyslitelná či zdánlivá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 6 Azs 321/2020-41). Bylo v rozporu s nejlepším zájmem dětí žalobkyně, že žalovaný přiměřenost rozhodnutí na základ uplatnění koncentrační zásady vůbec neposuzoval, jelikož žalobkyně během odvolacího řízení poslední požadovaný dokument dodala.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

9. Napadené rozhodnutí se nezabývalo soudem vytýkanými vadami, nebyla v něm uvedena jediná samostatná úvaha ve smyslu závazného právního názoru obsaženého ve zrušovacím rozsudku. Žalovaný v podstatě odkázal pouze na to, že žalobkyně má od roku 2020 povolen dlouhodobý pobyt. Nevyhověl tedy závazným pokynům soudu, resp. nikoli řádně, ale pouze pro forma.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě soudu navrhl, aby žalobu zamítl. Uvedl, že žalobní námitky jsou shodné s odvolacími, pročež odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

IV. Ústní jednání před soudem

11. Žalovaný se z účasti na ústním jednání soudu předem písemným podáním omluvil a souhlasil s projednáním věci ve své nepřítomnosti. V předmětném písemném podání pak setrval na argumentaci uvedené v napadeném rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Právní zástupce žalobkyně při jednání odkázal na písemné vyhotovení žaloby.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Při posouzení věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:
14. Podle § 45 odst. 2 správního řádu nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).
15. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
16. Podle § 82 odst. 4 správního řádu k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.
17. Podle § 44a odst. 4 věty první zákona o pobytu cizinců k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 42b odst. 1 písm. a), c) a d) a dále doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j.
18. Žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů spočívající v tom, že se žalovaný v rozporu s lidskoprávními úmluvami, zjištěným skutkovým stavem a závazným právním názorem soudu řádně nezabýval posouzením přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do jejího rodinného a soukromého života. Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

19. Judikatura Nejvyššího správního soudu stojí na principu, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53 nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109).
20. Soudy však dle judikatury téhož soudu měly institut nepřezkoumatelnosti užívat pouze výjimečně. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů je nutno vykládat v jejím skutečném smyslu, tedy jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit z něj jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, č. 1566/2008 Sb. NSS či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 - 38, či ze dne 24. 3. 2021, č. j. 10 As 194/2019 - 35). Správní orgány ani soudy přitom nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 222/18 nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43 nebo ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 - 38).
21. Napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí ve smyslu shora citované judikatury stiženo není. Vypořádání otázky posouzení přiměřenosti žalovaný v napadeném rozhodnutí postavil na tom, že žalobkyně „je tedy ode dne 17. 12. 2020 oprávněna na území České republiky pobývat na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, přičemž tedy s ohledem na výše uvedené Komise [žalovaný] neshledala dopad napadeného usnesení [prvostupňové rozhodnutí] za nepřiměřený“. Ze skutečnosti, že žalobkyně měla v době vydání napadeného rozhodnutí již povolen dlouhodobý pobyt na území České republiky, a to ze stejného právního důvodu, o jaký opírala předmětnou žádost (tedy za účelem společného soužití rodiny na území), je zřejmé, že zastavení řízení, resp. zamítnutí odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí nemohlo představovat nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Takové rozhodnutí totiž nebylo způsobilé zapříčinit změnu právního postavení žalobkyně, jelikož ta již disponovala povolením k dlouhodobému pobytu, které získala na základě jiné žádosti. Výrok napadeného rozhodnutí tak ve svém důsledku nemohl způsobit, že by žalobkyně pobývala na území České republiky neoprávněně a nemohl ani jinak zasáhnout do jejích práv a povinností takový způsobem, který by měl reálné dopad na její soukromý a rodinný život. S ohledem na právě uvedené soud považuje citovanou pasáž odůvodnění napadeného rozhodnutí za dostatečnou a žalovaný tedy nezatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, pokud nepřistoupil k posuzování jednotlivých okolností soukromého a rodinného života žalobkyně. Argumentace žalobkyně, že v důsledku předchozích rozhodnutí došlo k oddálení naplnění podmínek pro udělení povolení k trvalému pobytu žalobkyně na území České republiky a že musela před udělením povolení k dlouhodobému pobytu trávit značný čas mimo rodinu v domovské zemi, nebyla pro posuzování přiměřenosti v napadeném rozhodnutí relevantní, jelikož žalovaný se zabýval otázkou přiměřenosti ke dni vydání svého rozhodnutí, nikoli ve vztahu ke skutečnostem v té době již minulým.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

22. Žalovaný se tedy s otázkou přiměřenosti vypořádal v souladu se závazným právním názorem vysloveným ve zrušovacím rozsudku. K tomu se sluší podotknout, že Městský soud v Praze ve zrušovacím rozsudku v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového stavu, který tu byl ke dni vydání původního odvolacího rozhodnutí, tedy před tím, než žalobkyně získala povolení k dlouhodobému pobytu. Oproti tomu žalovaný při posuzování přiměřenosti z povahy věci správně rozhodoval podle skutkového stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tedy ke dni 11. 6. 2021 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015 - 43). Dojde-li k takové změně skutkových okolností, která odůvodňuje nové posouzení věci, nelze trvat na tom, že právní názor, vyslovený ve zrušujícím rozsudku, musí být plně respektován. Takový názor je totiž třeba hodnotit v souvislosti se zjištěným novým skutkovým stavem.
23. Žalobkyně dále v obecné rovině namítala, že napadené rozhodnutí není řádně odůvodněno, a porušuje tak § 68 odst. 3 správního řádu, což implikuje i porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Dále žalovanému vytkla, že se nevypořádal s jejími odvolacími námitkami a pokyny zrušujícího rozsudku. Soud v odpovídající míře obecnosti konstatuje, že neshledal napadené rozhodnutí rozporným s § 68 odst. 3 a § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, přičemž žalovaný se s námitkami žalobkyně uvedenými v odvolání vypořádal dostatečně. Soud považuje za vhodné konstatovat, že pokud se jedná o důvody zastavení správního řízení, ty nebyly soudem ve zrušovacím rozsudku nijak zpochybněny, a proto nebylo třeba se jimi v napadeném rozhodnutí opětovně podrobně zabývat.
24. Soud z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud druhým výrokem tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. března 2023

JUDr. Karla Cháberová v. r.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.